

Cernerea: Cine pleacă și cine rămâne?

Miercuri, 5 mai 2010

Gili Cârstea

Există opinia larg răspândită că, în timpul evenimentelor finale – sau imediat înaintea lor – cei neconsacrați vor părăsi biserica, și că aceștia vor fi cei mulți, față de cei puțini care vor rămâne. Această despărțire va curăți biserica, aducând în luminile rampei un popor curat, fără pată sau zbârcitură, capabil să încheie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

S-ar putea să nu se întâmple așa, dacă înțelegem cuvintele Mântuitorului, care spunea că la sfârșitul mării controversate lucrurile se vor întâmpla ca și la potop, ca și la Sodoma și Gomora. Și mai mult ca sigur așa va fi, dacă ne gândim cum a fost acum 2000 de ani, dacă ne gândim cum a fost la Reformațiune, dacă ținem cont de ceea ce se întâmplă astăzi în mijlocul nostru.

Cum a fost în anul 34? Cine a plecat? Cine a rămas?

Dar în timpul Reformațiunii? Cine a plecat? Cine a rămas?

Tiparul după care s-au desfășurat lucrurile în aceste două ocazii este descris în următoarea declarație: „Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine” (Ioan 16:2-3).

Așa a fost în anul 34. Cei puțini, care primiseră lumina adusă de Hristos au fost alungați, excluși din sinagogă, întemnițați sau omorâți. Au rămas cei mulți, mândri că stau tare la vechile hotare, că păzesc cu devoțiune credința dată sfinților, că sunt loiali Scripturii și profetului lor, Moise, singurul om care a vorbit cu Dumnezeu. Erau tare bucuroși că s-au ținut departe de noua erezie, că nu s-au lăsat infectați de heterodoxiile acelor revoluționari incuți, că au rămas alături de cărturarii, preoții și conducătorii lor educați, consacrați, spirituali.

Șocul Cincizecimii a zguduit națiunea din temelii, dar fără să producă modificări semnificative în biserică. Cei mulți au rămas. Ei erau biserica, mai convinși ca niciodată că Dumnezeu lucrează în mijlocul lor ca și până atunci, și revoltați până la crimă de teologia lunaticilor care urmăreau să nenorocească pe Israel.

Au plecat cei puțini, unii prin excludere, alții prin ucidere, cu stigmatul de trădător agățat de numele lor. S-au împlinit la literă cuvintele lui Isus din Ioan 16.

La fel s-au petrecut lucrurile în timpul Reformațiunii. Nu au plecat deloc cei mulți și neconsacrați. Ei erau biserica, și au rămas. Până în ziua de azi. Persecutați și alungați din biserică au fost cei puțini, care au văzut lumină în mărgăritarele recuperate de Luther de sub molozul erorilor. Au fost persecutați și vânați ca animalele de frații lor majoritari, care continuau să creadă că ei sunt Biserica, ambasadorii lui Hristos pe pământ.

Niciodată în istorie nu s-a întâmplat ca o biserică apostaziată, în care majoritatea erau cei răi și lumești, să-și abandoneze organizația și teologia în favoarea celor puțini și credincioși. Totdeauna persecuția împotriva iubitorilor adevărului a venit mai întâi din partea bisericii lor, și doar apoi din partea autorităților, stârnite evident de nemulțumirea și interesele clerului. Sinagoga a fost mereu locul de unde a început persecuția, iar păzirea adevăratei credințe de alunecări nedorite a fost mereu argumentul principal. Caiafa deține licența și dreptul de autor: „Mai bine să piară un singur om...”

Această mentalitate este la mare cinste și în biserica lui Dumnezeu de astăzi, iar ea va duce la exact aceleași urmări: Cei puțini vor fi alungați, persecutați și apoi dați pe mâna autorităților, de dragul păstrării purității doctrinale a bisericii, pentru liniștea fraților, pentru armonie și unitate, pentru pacea de dragul căreia oamenii sunt dispuși să meargă oricât de departe pe drumul nelegiurii.

Hristos va fi din nou trimis „dincolo de poartă,” și „afară din tabără” (Evr 13:11-13), iar Baal va rămâna pe tronul părăsit de Hristos, dând impresia că a preluat lucrarea Lui și că nu s-a întâmplat nimic serios în mijlocul poporului Său. Slujbele și ritualurile vor continua, iar închinătorii se vor felicita că nu s-au lăsat prostiți de „lumina nouă,” privind unde i-a dus aceasta pe frații lor mai naivi și ușor de păcălit. Vor cita pasajul drag inimii lor: „Dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2:19). Mă rog, versiunea puțin ameliorată: „Dacă ar fi fost dintre ai noștri, nu i-am fi dat noi afară; dar i-am dat, ca să se vadă că nu toți sunt dintre ai noștri.”

Așa ceva deja se întâmplă în mijlocul bisericii. Au fost excluși oameni pentru simplul motiv că nu au putut promite că renunță la devoțiunea față de neprihănirea lui Hristos descoperită acestui popor chiar de Dumnezeu, prin mesagerii Lui, frații Waggoner și Jones. Au fost expediați cu cea mai mare seninătate „afară din tabără,” „dincolo de poartă,” la Acel Hristos a cărui neprihănire a ajuns o piatră de poticnire în tabără. Stau, ca și leproșii de la poarta Samariei, și nu le vine să creadă privind spectacolul jalnic din cetate, provocat de foametea spirituală, când „dincolo de poartă” zac neatinse bogățiile lui Hristos, hrană abundentă să sature pe oricine.

Cineva spunea că nu este cazul să generalizăm, că așa ceva s-a întâmplat doar din vina câtorva pastori belicoși din diaspora, și că nu sunt de vină toți colegii lor pentru ceea ce se întâmplă acolo.

Eu cred că sunt de vină, și voi renunța la această credință atunci când voi vedea pe colegii respectivi cum condamnă public deciziile acestor pastori, cum se delimitează în fața întregului popor de fapta lor. Până atunci, tăcerea lor este aprobare, și sunt la fel de

răspunzători în fața lui Dumnezeu ca și făptuitorii. Este răspundere colectivă, vină colectivă, și va fi tratată în consecință.

Acesta este drumul pe care a pornit biserica, un sens interzis pe care au intrat toți strămoșii noștri spirituali, și de pe care nu există întoarcere. Cei puțini vor fi alungați „dincolo de poartă,” obligați să strige „necurat, necurat” doar pentru ca poporul din tabără să-și adoarmă conștiința cu interminabilele ceremonii și ritualuri pe care le confundă cu evlavia autentică. Cei mulți vor rămâne mai departe în tabără, acolo unde nu este nevoie să suferi rușinea crucii lui Hristos, sau ocară Lui.